

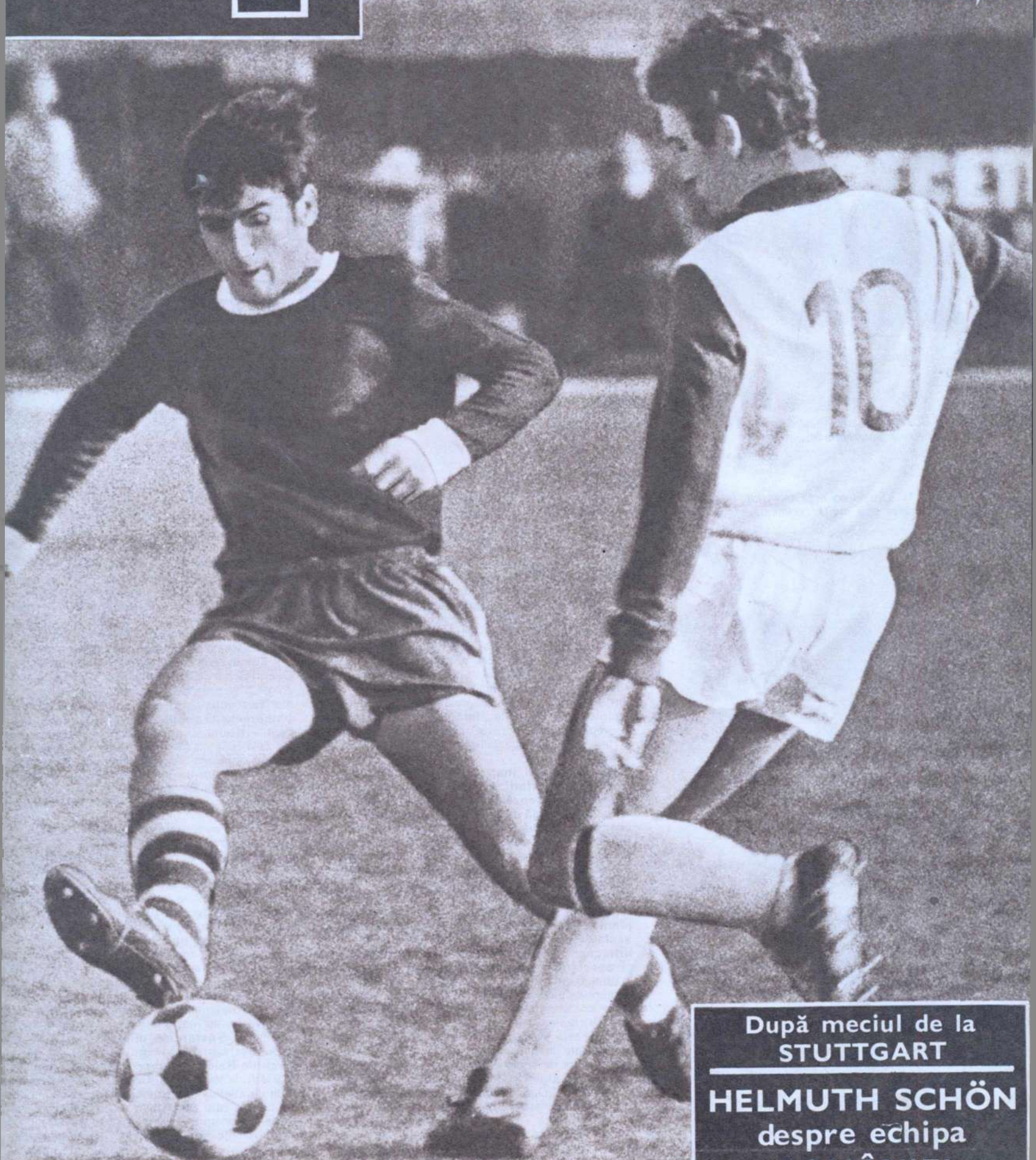
SPORT

APRILIE 1970

7

DUMITRU și DOMIDE sau simbolul noii rivalități **RAPID – U.T.A.**

Foto: Paul ROMOȘAN

După meciul de la
STUTTGART

HELMUTH SCHÖN
despre echipa
ROMÂNIEI

startul atletismului în aer liber

ÎNFLORESC POMII, AȘTEPTĂM... FRUCTELE !

Valeria BUFANU, marea noastră speranță la 100 m garduri, speră să evite în acest sezon accidentările...

Ileana SILAI: «Cu cât voi urca mai multe trepte, cu atât voi scădea mai multe zecimi de secundă la 800 m!».

La sfârșitul ultimei săptămâni a lunii martie C.M.E.F.S. București a organizat pe stadionul Republicii primul concurs athletic în aer liber. La acest concurs inaugural al noului sezon au participat toți atleții, cu excepția celor din lot. După ce ani în șir am auzit pomenite numele atleților fruntași din Capitală în rapoartele de activitate ale forului local, ni s-a părut curioasă absența «virfurilor», la fel de curioasă «mutilarea» autorității «municipiului» în fața celor stralucitori și exercitarea ei integrală numai vizavi de figurile «șterse». În legătură cu această inconsecvență ne-am adresat secretarului general al federației de specialitate, profesorul Victor Firea...

«La concursul inaugural de pe stadionul Republicii «virfurile» nu au participat, deoarece traversează o perioadă de tranziție. După o perioadă de relaxare, care a succedat sezonul de iarnă, care a culminat cu «europenele» indoor de la Viena, solicitarea acestora la primul start în aer liber ar fi fost ceva inoportun. În ceea ce-i privește pe fondisti aceștia se aflau la numai o săptămână după Crosul Balcanic de la Buftea. De altfel, atleții noștri din lotul național nici nu au avut planificată participarea la primul concurs, acela de pe stadionul Republicii. La această întrecere au fost invitați atleții cluburilor și asociațiilor sportive bucureștene».

Stimați cititori, vă rugăm să ne îngăduiți o încercare de analiză a situației relatate mai sus de către noi și explicată de interlocutorul nostru.

1. «Virfurile» traversează o perioadă de tranziție. Aceste «virfuri», care au avut o frumoasă comportare la europenele indoor de la Viena (s-au întors de acolo cu patru medalii — una de aur, una de argint și două de bronz), sînt în număr de zece. Oare, cluburile și asociațiile sportive din Capitală — inima atletismului nostru de performanță — și-au redus efectivele, așa, peste noapte, la zece atleți și atlete? Oare, nu cumva așa-zisa planificare de precizie matema-

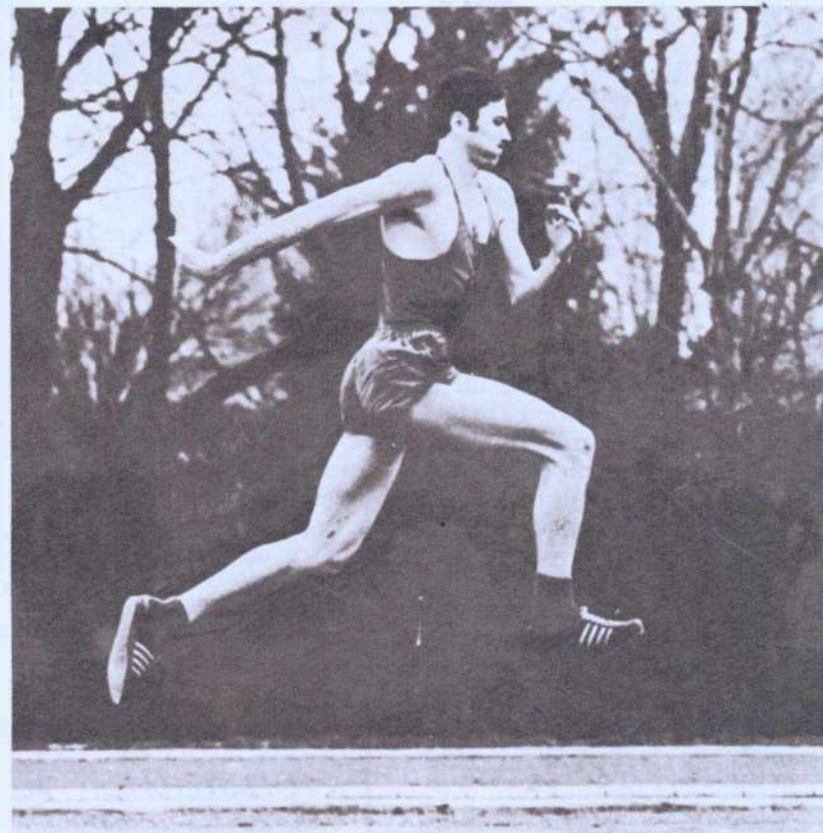
tică a curbei eforturilor, a intrării în forma maximă etc. etc. etc., ascunde o umbră de dispreț față de concursurile fără galoane? Oare, această privire cu ochii închiși spre concursurile neinteresante a celor din vârful piramidei atletismului nostru nu-i influențează negativ pe anonimii de azi, care visează să ajungă și ei, mîine, acolo sus?

2. Fondiștii se aflau la numai o săptămână după Crosul Balcanic. Se impunea o relaxare și acestora? Sînt prea dese concursurile săptămînaie, mai ales după o ispravă ca aceea de la Buftea (reprezentanții noștri, după cum se știe, au cucerit — deși erau anunțați favoriți — doar două din cele zece medalii de aur, dar la echipel)? Ce să mai spunem de unii atleți de performanță care susțin într-un interval de două-trei luni aproape sau peste două duzini de concursuri, fîntînd recorduri naționale, continentale sau mondiale?

Și, acum, să ne referim, pe scurt, la titlul materialului nostru: «Înfloresc pomii, așteptăm... fructele!». A venit, așadar, mult-așteptata primăvară. Actualmente, chiar după ce nivelul pregătirii în sală, atît sub aspectul celei fizice, cît și al celei specifice, a fost cel mai ridicat din ultimele două decenii (bineînțeles, privind atletismul de pe întreg cuprinsul țării), după ce opt județe au putut pune la dispoziția atleților săli bine echipate, «mugurii», «florile» apar într-o cantitate departe să ne satisfacă. Calendarului intern, îmbunătățit prin asigurarea unei mai mari ponderi la scara locală, județeană, îi corespunde unul internațional de mult mai mare răspundere, fiind vorba de mai multe competiții oficiale de greutate: «Speranțele olimpice», «Cupa Europei» la bărbați, «Cupa Europei» la femei, Jocurile Balcanice, precum și meciul România — S.U.A. la femei, ca și Campionatele internaționale de atletism ale României. După ce scădem probele la care continuăm să fim deficitari (greutate, suliță, sprint, 800 m, 1 500 m, 10 000 m, disc — la bărbați; greutate, suliță — la femei), efectivul nostru pentru aceste starturi internaționale

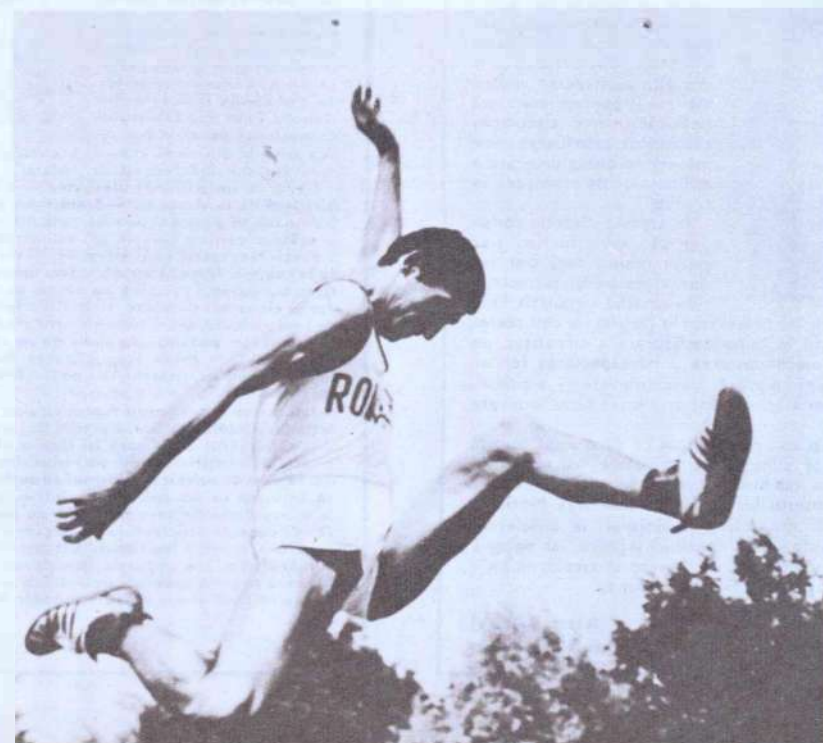

Mariana GOTH adaugă barei noi discuri, ca să-
fie mai ușor drumul spre noi recorduri la 100 m și
200 m.

Șerban IOAN, dea-
supra ștachetei înăl-
țată la 2,17 m. La Vi-
ena, în sală, Șerban a
pregătit marele zbor
spre 2,20 m sau mai
sus, pe care speră să-
l realizeze în aer liber.

Carol CORBU, omul
«nr. 1» al triplusal-
tului nostru, căruia
ii sînt pregătite felici-
tări sincere pentru
aterizarea dincolo de
17 metri.

Vasile SĂRUCAN, at-
letul care nu a reușit
încă să-și fructifice po-
sibilitățile sale de
zbor peste 8 metri.

apare, la prima vedere, nu chiar atât de scăzut: Viorica Viscopoleanu și Alina Popescu (săritura în lungime), Ileana Silai (800 m), Eleonora Monoranu, Mariana Filip, Mariana Goth (sprint), Lia Manoliu, Olimpia Cataramă (disc), Cornelia Popescu, Virginia Bonci (săritura în înălțime), Carol Corbu, Șerban Ciochină (triplusalt), Șerban Ioan (săritura în înălțime), Ioan Rățoi, Nicolae Perțea (garduri), Vasile Sărucan, Mihai Zaharia (săritura în lungime), Dinu Pistatu (săritura cu prăjina), Gheorghe Cefan (3.000 m obstacole), Leonida Caraiosifoglu (20 km marș). Acestora, în cazul completei lor recuperări după accidentare, li se vor putea alătura Mihaela Peneș (suliță), Valeria Bufanu (100 m garduri), Iosif Naghi (disc), Csaba Dosza (înălțime) și Tamas Szabo (sprint). Oricum, cu efectivul valid, căruia — sperăm — i se vor alătura și «recuperajii» și cei care vor apărea «ca din pământ» (în genul Corneliei Popescu) vom putea fi — bănuim — martorii unor doborîri de granițe, în special la sărituri. Profesorul Victor Firea ne-a declarat de altfel: «Mă abțin să fac pronosticuri dacă Viorica Viscopoleanu va depăși granița celor 7 m, dacă Ileana Silai va coborî sub 2:00,0, dacă sprinterele noastre, sau una din ele, vor intra în buchetul primelor zece alergătoare ale anului, dacă Șerban Ioan nu va doborî la 2,20 m, dacă la triplusalt Carol Corbu vă trece dincolo de 17 m, dacă... dacă. Totul depinde de calitatea pregătirii și a asistenței medicale, de starea disciplinară a celui în cauză».

Celor sceptici, îndreptățiti să fie sceptici din cauza numărului încă insuficient de performeri de talie internațională, noi le răspundem cu optimism: chiar dacă, după ce au înflorit pomii, fructele vor fi puține, ele vor fi de cea mai bună calitate! Este vorba de un optimism care nu-și propune, nici pe departe, să ascundă perpetuarea nemulțumirii de a ne... mulțumi, și în 1970, cu puțin!

Horia CRISTEA
Fotografii: Ion MIHĂICĂ

BICICLETA

Mergînd pe străzile Bucureștiului — și nu numai pe ale sale — la intrarea pe unele artere poți observa indicatoare de circulație care determină o seamă de vehicule, printre care și inofensivele biciclete, să facă cale întoarsă sau să-și continue drumul pe străzi lăturalnice, pentru a putea, totuși, ajunge la punctul propus. Întrucît în privința bicicletelor, prin orașe, ca și pe unele șosele, restricțiile care s-au impus au produs unele nemulțumiri, socotim interesant să publicăm cuvîntul citorva tehnicieni, conducători ai activității cicliste, ca și al altor persoane care au ținut să-și exprime punctul de vedere în problema ce ne interesează: **bicicleta, un pericol pentru circulație?**

Nu bicicletele produc perturbații...

Sînt binecunoscute eforturile pe care le fac întreprinderile de transport din București, din Timișoara, din Sibiu, din Brașov, ca și din alte numeroase centre ale țării, pentru continuu îmbunătățire a circulației călătorilor, prin luarea unor măsuri de dezaglomerare a mijloacelor de transport în comun.

În această direcție consider că multe lucruri s-ar putea realiza dacă s-ar renunța, de pildă, la restricțiile privind circulația bicicletelor pe unele artere ale orașelor. Nu bicicletele sînt acelea care produc perturbații în buna desfășurare a circulației pe drumurile publice, ci necunoașterea și nerespectarea legilor circulației de către unii pietoni, automobilisti și bicicliști. Către lichidarea acestei stări de fapt ar trebui să se îndrepte toate eforturile.

În calitate pe care o am, mărturisesc că de o bună bucată de timp și ancrenorii se plîng că înlîmpînă tot mai mari dificultăți în selecționarea talenților pentru sportul de performanță, din rîndurile posesorilor de biciclete de oraș. Motivul? Numărul acestora — și mă refer, bineînțeles, la bicicletele existente în orașe — este într-o continuă scădere, iar situația creată este consecința directă a restricțiilor în circulația bicicletelor pe unele artere din centrele urbane.

Also BALAJ
Secretar general al F.R. Ciclism

Patinajul, natația, ciclismul...

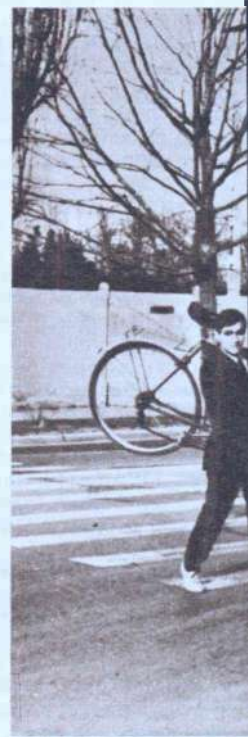
Sînt antrenorul tinerilor Florian și George Negoescu, băieții prietenului și fostului meu coleg de sport. Dede. După cum se știa, acești doi elevi ai mei au obținut în ultimul timp câteva rezultate remarcabile în alergările pe pistă. Performanțele lor nu le pot pune, însă, în exclusivitate, în seama talentului excepțional pe care l-ar avea vreunul dintre ei, ci — de aceasta sînt convins — ele își trag seva din anii îndelungați de pedalaj.

Dede, ca un pasionat alergător ce-a fost, și-a urcat copiii pe bicicletă de la vîrsta de 4—5 ani și i-a purtat după el, pe vreme frumoasă, pe ploaie și pe vînt, pînă mi l-a încredințat mie, ca să-i pregătesc pentru cursele pe velodrom.

Frații Negoescu, ca și alți sportivi care au început să pedaleze de la cea mai fragedă vîrstă, mi-au format convingerea că pregătirea timpurie o reclamă nu numai patinajul artistic și natația, dar și ciclismul și, poate, și alte discipline sportive. Încredințat de acest adevăr, eram tare bucuros cînd vedeam părinții. Însoțiți de copiii lor, pedalînd pe aleile de pe «Kiseleff», sau pe șoseaua Floieștiului, în drum spre pădurea Băneasa sau spre Snagov. În plimbarea lor, cicloturistii, poate, fără să-și dea seama, acumulasă kilometri. Și mă bucuram...

Iată de ce regret mult faptul că s-au impus restricții în circulația bicicletelor pe unele artere ale orașelor. Prin aceste interdicții, numărul celor care își făceau plimbarea săptămînală pe biciclete, însoțiți de copii, s-a redus simțitor și, din această situație, va avea de suferit și ciclismul de performanță. Îmi aduc aminte că, în urmă cu doi ani, citeam într-o revistă faptul că în Belgia, la o populație de zece milioane de locuitori, erau înregistrate 12 milioane de biciclete, iar la fiecare al optzeciacelea locuitor, unul era sportiv legitimat. Cît privește competițiile cicliste, numărul acestora, în Belgia, este de ordinul miilor. De ce tocmai la noi să se pună opreliști dezvoltării acestui frumos și util sport, mai ales cînd avem și fabrica noastră de biciclete!?

Iulian GOCIMAN
antrenor de ciclism

Discuții purtate și adnotate de G. ȘTEFĂNESCU

Un pericol pentru circulație ?

Cicloturiștii își abandonează mașinile

Am fost și continui să fiu un credincios militant al cicloturismului. Cîteva ore petrecute pe marginea unui lac, într-un crîng, la care te-ai deplasat în grup, pe bicicletă, îți oferă momente nebănuite de desfătare. Pentru acest considerent și ținînd seama și de binefacerile mersului pe bicicletă pentru sănătatea tineretului și chiar a mai vîrstnicilor, am căutat să organizez anual zeci și zeci de excursii pe trasee și spre obiective mereu altele. Așa se explică numărul din ce în ce mai mare al celor care au îndrăgit Cicloturismul. Spun «I-au îndrăgit» și nu «Ii îndrăgesc» întrucît, de anul trecut, grupurile de amatori ai plimbărilor pe bicicletă au început să se tot subțieze. Restricțiile de circulație cu bicicleta pe unele artere ale orașului, ca și pe unele șosele (de pildă șoseaua București-Ploiești) au determinat pe mulți cicloturiști să-și abandoneze «mașinile», renunțînd la deplasările noastre, cîndva atît de apreciate.

Consider că nu bicicletele sînt acelea care stînjesc circulația în oraș. După părerea mea bicicletele ajută la descongestionarea circulației, la ușurarea acesteia, cu condiția ca conducătorii bicicletelor să respecte riguros regulile de circulație pe drumurile publice, întocmai ca și automobilisții. De altfel, pentru o mai bună mișcare a bicicletelor în orașe fac organelor în drept o propunere: pe arterele centrale să se marcheze printr-o dungă roșie, un culoar cu lățimea de 1 metru, de la bordura trotuarului, culoar pe care să aibă acces numai bicicletele. De asemenea, sugerez ca inițiativa luată de unele organe ale miliției, de a organiza în școli concursuri «Cine știe cel mai bine» pe teme de circulație, să fie extinsă. Cunoașterea regulilor de circulație ar folosi elevilor nu numai în calitatea lor de pietoni, dar și în aceea de cicliști sau de viitori automobilisți.

Tănase IGNAT
Președintele Comisiei de cicloturism
București

Bicicletele nu stînjesc circulația

Între automobil și bicicletă, în multe împrejurări, prefer mijlocul de locomotie pe două roți, din considerente de sănătate și chiar, nu zîmbiți..., de viteză.

Locuiesc pe strada Bradului (sector 4) și ani în șir am mers la serviciu, la «Casa Școlii», pe bicicletă, urmînd traseul: Bd. Magheru, Piața Romană, Bd. Ana Ipătescu, Piața Victoriei, Sos. Kiseleff, Casa Școlii. De obicei, în 20—25 de minute ajungeam la destinație, bine dispus și... neșifonat. De cînd cu restricțiile în circulația bicicletelor pe unele artere ale orașului, nu-mi mai pot permite «luxul» de a mă deplasa la serviciu pe «velocipeda» decît rareori. În noile condiții, pentru aceeași cursă, sînt obligat să circul prin Bariera Vergului, Șos. Ștefan cel Mare, Calea Dorobanților, str. Mînaștirea Casin, Casa Școlii. Noul traseu, de trei ori mai lung decît cel pe care-l parcurgeam înainte, îmi răpește o oră, o oră și zece minute de pedalaj. Și nu-mi mai convine.

Cum nu mai convine multor salariați ai Casei Școlii, alături de care, pînă mai ieri, formam marea familie a cicloturiștilor Combinatului, Astăzi, cu toții îngroșăm rîndurile celor care se inghesuie în autobuze și troleibuze.

Datorită obligațiilor profesionale, am avut ocazia să călătoresc în multe țări din Europa și America și nicîieri pe unde am fost nu mi s-a întîmplat să văd restricții în circulația bicicletelor. Mai mult... La Mexico City mi-a fost dat să văd cetățeni care veneau cu mașinile, de undeva din afara orașului, parcau automobilele departe de centru, în locuri special amenajate, pentru ca apoi să-și continue drumul, din motive de grabă, cu bicicletele pe care, bineînțeles, le aduceau cu ei în automobil.

Bicicletele nu stînjesc circulația ei, dimpotrivă, o descongestionează.

Paul OCHIALBI
redactor Agerpres

Dispar cicliștii...

Pînă acum cîteva ani, în București numărul cicliștilor era în continuă creștere. A trebuit să apară unele restricții în circulația bicicletelor pentru ca plutoanele de tineri și vîrstnici care foloseau în mod curent acest mijloc de locomotie să se reducă simțitor. Astăzi este o adevărată raritate cînd se învețe pe străzile Capitalei cîte un ciclist. Cauza? Ca să se deplaseze dintr-un loc în altul, ciclistul trebuie să acolească pe unele străzi lăturalnice, ceea ce-l face să piardă timp, să se obosească și, în consecință, el preferă să renunțe la... bicicletă.

După părerea mea, restricțiile în circulația bicicletelor au fost luate în mod arbitrar. Nicîieri în Europa nu există astfel de opreliști decît doar pe anumite străzi pe care este interzisă circulația pentru orice alt vehicul. Pe străzile din Paris, Bruxelles, Stockholm, Copenhaga, Roma, Berlin, Praga, Budapesta, Moscova și toate celelalte capitale și orașe mari ale lumii, bicicletele circulă laolaltă cu automobilele, conducătorii lor avînd singura obligație de a respecta regulile de circulație valabile pentru toți.

Mai vreau să menționez că în Franța, Italia, Olanda, Belgia, R.D.G., R.F.G., Cehoslovacia, Danemarca, Ungaria, Suedia și alte cîteva țări, mersul pe bicicletă este cultivat de la cea mai fragedă vîrstă, fiind încurajat de organele municipale prin amenajarea unor locuri speciale de parcare a bicicletelor, prin construirea de alei rezervate în exclusivitate biciclistilor, ca și prin tot felul de alte înlesniri.

Ion STOICA
antrenor de ciclism

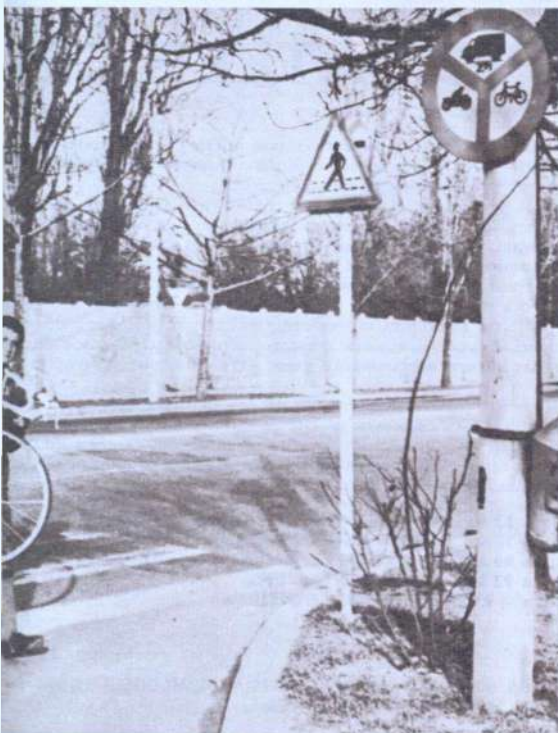
Vă recomand mersul pe bicicletă

Sedentarismul, considerat de unii ca o plagă socială a secolului XX, este expresia limitării la maximum a efortului fizic care, în toate domeniile de activitate, este tot mai mult preluat de automatizare, mașinism etc.

Sportul, practicat în formele sale cele mai simple, adică la îndemîna marelui de cetățeni, creînd elemente de întărire a sănătății, a creșterii capacității de muncă profesională în ultima instanță, sportul devine un important mijloc de educație. O formă a mișcării deosebit de utilă, neglijată în ultima vreme, o constituie mersul pe bicicletă, activitate care, datorită efectelor pe care le produce asupra organismului, determină o îmbunătățire reală a marilor funcțiuni (circulație, respirație), producînd efecte nu mai puțin favorabile și asupra aparatului locomotor. Nu întîmplător gimnastica medicală, de recuperare, folosește, printre metodele ei, rulajul pe bicicletă, cu rezultate foarte bune, în special, în refacerea aparatului locomotor, precum și ca mijloc de antrenament a individului.

Ca specialist, aș recomanda, tuturor celor dispuși să mă asculte, practicarea individuală sau organizată a ciclismului — oricînd găsec o oră sau două libere — ca mijloc de recreare. Renunțînd la comoditatea automobilului, în favoarea mersului pe bicicletă, cîștig biologic individual este un fapt care nu poate fi contestat de nimeni.

Wilhelm WAGNER
medic specialist explorări
cardio-vasculare

Tinerii cicliști au văzut semnul prin care se interzice mersul pe bicicletă și s-au conforma. Porțiunea de restricție este parcursă cu bicicletele pe umăr.

Împărtășim punctele de vedere expuse de amabilii noștri interlocutori și sugerăm, la rîndul nostru, organelor de resort să studieze posibilitatea reverderii actualelor dispoziții privind circulația bicicletelor pe drumurile publice.

Avem convingerea că:

1. O circulație mai intensă a bicicletelor prin orașe ar dezaglomera actualele mijloace de transport în comun.
2. Întrebuințarea bicicletei, în proporție de masă, în deplasările la serviciu și ca «mașină» de transport spre parcuri, spre locuri de recreare și divertisment, ar avea drept urmare o mai bună creștere a nivelului de dezvoltare fizică și de ridicare a capacității de muncă pentru toți adepții «circulației pe două roți».

Crosul Tineretului

În întreaga țară, peste tot, tineretul se pregătește pentru ziua sfințită a zilei de 1 Mai. La ora actuală, au loc «extemporale», «consultatii», sînt selecționați cei mai buni, care visează — fiecare cucerească dreptul de mare mîndrie, acela de a purta numărul de list pe țară.

Imaginea alăturată, realizată de fotoreporterul Ion MIHĂI surprins un moment din timpul desfășurării «CROSULUI TINERETULUI», organizat de Liceul 39 din Capitală, sub îndrumarea profesorului Radu VOICILOIU. Va fi, oare, vreunul din elevii săi purtătorii numărului de finalist pe țară? Dacă da, bucuria va fi mare și în liceu, și în noul cartier de pe bulevardul Ion Șulea, care a fost amintit în trecerile.

CAMPIONATELE CEL

judo-ului este cel mai tînăr sport oficializat din țara noastră și iată că el a și ajuns să fie practicat pe scară întinsă în mai toate orașele din România. Aceasta deoarece judo-ului este considerat drept un sport complet și util.

Judo-ului este fondat pe suplețe, el activează toate articulațiile, asigură echilibrul și precizia în gesturi. De aceea este un sport al tuturor vîrstelor și poate fi practicat atât de femei, cât și de bărbați, atât iarna, cât și vara.

Prima ediție a campionatului național a fost consumată în luna decembrie a anului 1969. Deci, titlul de campion a avut o viață de numai... trei luni.

Finele lunii martie a marcat cea de a doua confruntare națională, în care s-a simțit un real salt calitativ în tehnica individuală (mai ales la judo-kanii din provincie). Meritul principal pentru această creștere se datorește în mod special arbitrilor care au dat severe avertismente celor care foloseau elementele din sportul luptelor.

Se pare că pentru viitoarea ediție provincia ne va produce surprize (de altfel, cupa pentru cel mai bun colectiv din țară, oferită de către federația de specialitate, a fost atribuită formației VAGONUL din Arad). Putem afirma cu certitudine că judo-ului pășește cu pași repezi la cîștigarea tineretului. Ce-ar fi ca judo-ului să stabilească în curînd un nou record de practicanți?

Categoria 63 kg.: D. GEORGESCU (Rapid București)
 Categoria 70 kg.: GH. VASILE (Rapid București)
 Categoria 80 kg.: I. KAUPERT (Vagonul Arad)
 Categoria 93 kg.: I. HERMAN (IEFS)
 Categoria +93 kg.: GH. BOȘCU (IEFS)

P.R.

ÎN FOTOGRAFII:

Gh. BOȘCU (IEFS) folosind un procedeu SODE-TSURI-KOMI-GOSHI cîștigă prin ippon înțînirea finală cu V. COSMA (Metalul Roman).

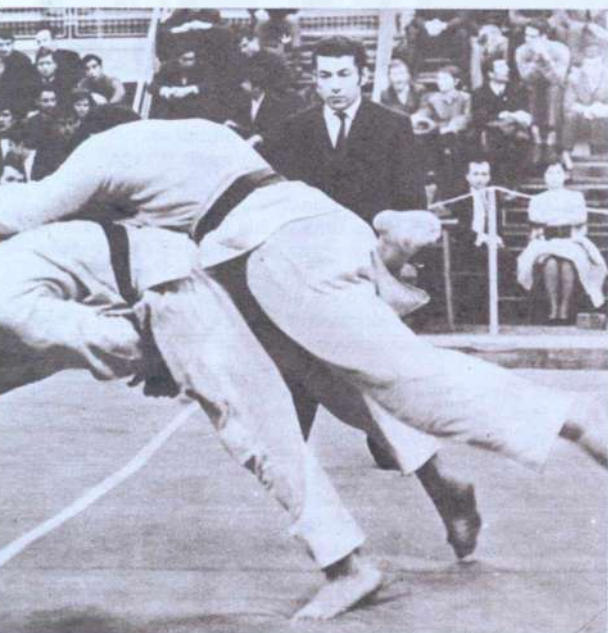
A. BARBU (Știința Mediaș) execută în afara săltei o «intrare la UCHI-MATA» în meciul cu I. KAUPERT, noul campion al categoriei 80 de kg.

SĂRBĂTOARE SPORTIVĂ

„KIMONO”-uri

Mai întâi a fost o idee! Ideea s-a transformat în ambiție. Apoi au intervenit temerile: „...Dar dacă nu iese ceva... așa...” Dar ambiția noastră, a celor din BOLINTIN-VALE, de a păși cu dreptul în primăvară și în activitatea sportivă a biruit temerile, mai ales că ceea ce ne interesa era nu spectacolul, ci dorința ca și în comuna noastră activitatea de masă să se dezvolte înscrisă în documentele de Partid, în cerințele vieții contemporane. Și ideea a fost îmbrățișată de conducerea Școlii generale, de Consiliul Popular, de comisia sportivă a Comitetului comunal U.T.C., de organizația de pionieri... Comitetul comunal de partid a fost în fruntea acțiunii.

Au aflat de inițiativa noastră Consiliul județean pentru educație fizică și sport, Federația de atletism și Consiliul județean al pionierilor, care și-au adăugat o prețioasă contribuție.

Sub conducerea prof. Dumitru Mihai, numeroși copii și părinți au pregătit baza sportivă a școlii (terenurile de handbal, baschet și volei), s-au fixat traseele pentru cros și ciclism, au început înscriserile (cca 1 500 de participanți) și antrenamentele. Și, să nu uit, părinții au pregătit echipamentul și numerele de concurs.

Cum a fost? Fotografii alăturate vă redau numai câteva momente din această duminică.

Ce ne-a rămas?

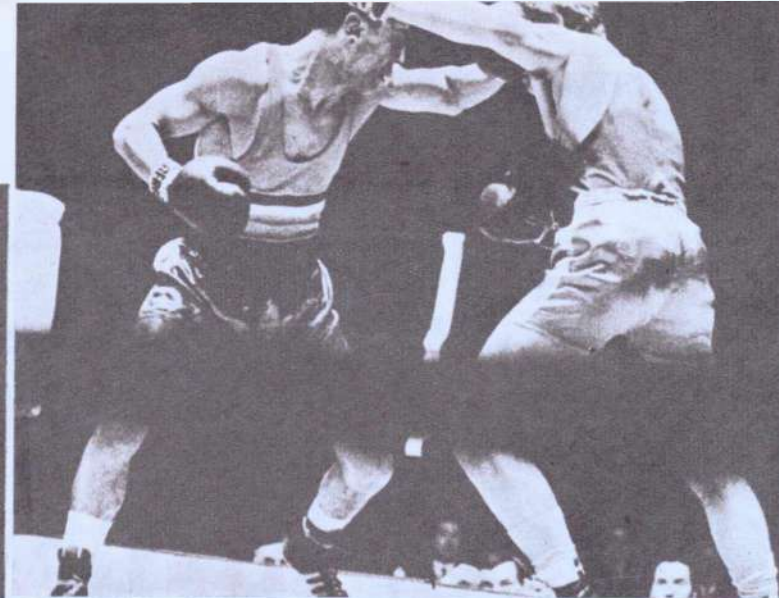
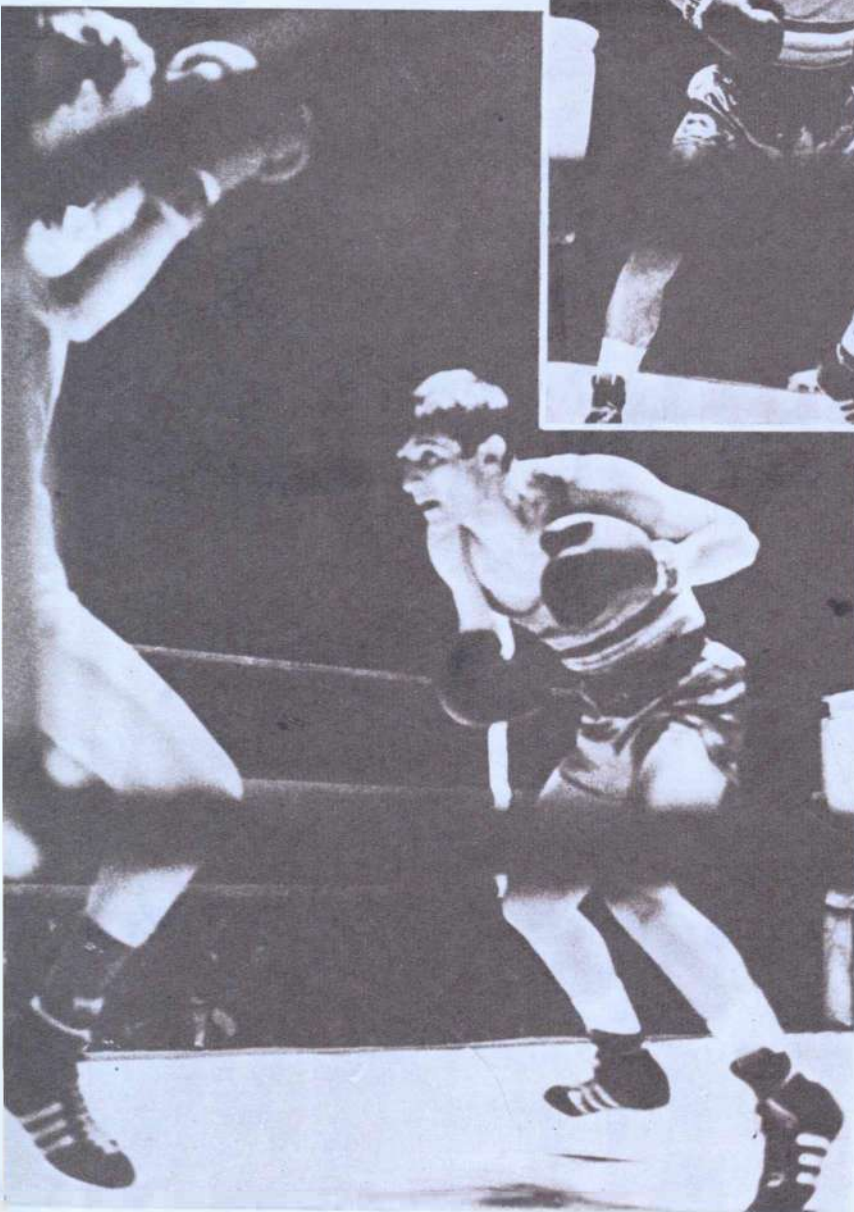
Sute de noi prieteni ai sportului, care ne întrebă în fiecare zi: «CE FACEM DUMINICĂ? Pentru că nimeni nu a înțeles să facem ceva... spectaculos, de ochii lumii!

Cînd veniți pe la noi, să ne întrecem la cros, la ciclism, la handbal, la volei, la oină sau la mini-baschet?

Text și foto: Prof. George POPA
Școala generală din Bolintin-Vale

7 - 3

Acesta a fost, după cum se știe, rezultatul întâlnirii amicale dintre echipele de tineret ale României și Iugoslaviei, care s-a disputat pe ringul sălii Floreasca din București. Cu gândul la «europenele» de tineret, a căror primă ediție va fi găzduită în luna noiembrie în Ungaria, antrenorii celor două formații au făcut o verificare a «copiilor minune», pe care li vor lansa în curând în lupta pentru medaliile continentale. Am câștigat noi, la un scor poate prea sever. Dar nu acest lucru e important, ne mărturisea antrenorul Ion Popa, în discuția pe care am avut-o despre formația pregătită de Eugen Furesz, Șerbu Neacșu și Mihai Nicolau. «Important este — spunea Ion Popa — că echipa noastră de tineret are valoare. Majoritatea băieților sînt buni tehnicieni; toți sînt bine dezvoltăți fizic; au o oarecare experiență a întâlnirilor internaționale, experiență care pînă la «europenele» de tineret poate și trebuie îmbunătățită. Echipa are însă și fisuri. E vorba de categoriile muscă, semiușoară și mijlocie mică. Cei care le-au reprezentat acum (Ivan, Bumb și Gyorfi) nu se încadrează în vîrsta prevăzută de regulament. Sînt convinși, însă, că, cei trei antrenori ai lotului de tineret vor găsi reprezentanți valoroși și pentru aceste categorii».

Nu sperăm că «tineretul» va ști să apere prestigiul celor patru medaliile de aur ale seniorilor.

ÎN FOTOGRAFII:

Sandu Mihalcea a fost vedeta echipei române. Iată-l atacat decisiv în meciul cu iugoslavul Sebacan (dreapta), pe care l-a învins prin k.o. (sus).

Vasile Ivan (dreapta) pregătește o nouă rafală de lovituri pentru adversarul său Zoran Ivanovici, care a cedat la puncta (jos).

Foto: Paul ROMOȘAN

„UPERCUT ȘCOALĂ“

Deși este una dintre lovirile clasice utilizate în box, upercut-ul a devenit o raritate pe ringurile noastre. Foarte puțini dintre sportivii români îl folosesc, pentru mare majoritate el fiind deosebit de greu de executat. În fotografia alăturată putem vedea un «upercut-școală». Ni-l oferă campionul mondial la categoria pană, japonezul Shozu Saijo. Cu această lovitură care nu lipsește din arsenalul marilor specialiști ai «careului magio», campionul mondial și-a doborât adversarul Godfrey Stevens, în cel de-a 15-lea rund al meciului pentru titlul mondial, desfășurat la Tokio.

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL

XXXI

Am făcut cunoștință cu lumea pugilistică antică, cu pionierii boxului modern, cu marii campioni ai ringului de la sfîrșitul secolului XIX, v-am prezentat așii careului magic de la începutul secolului nostru. Am continuat apoi cu viața gigantului Primo Carnera, povestirea noastră întrerupîndu-se în... seara de 14 iunie 1934, cînd Primo Carnera și-a pus titlul în joc în fața lui Max Baer.

de Petre HENȚ și Paul OCHIALBI

Chiar în prima repriză, Carnera a ingenuchiat după ce a recepționat o dreaptă năprasnică la figură. Ce a urmat a fost o adevărată tragedie. Tirul necrușător al americanului Max Baer l-a expedit de mai multe ori pe Carnera la podea, tăvălindu-l prin pulberea albă care acoperea fetele ringului. Gigantul se ridica de fiecare dată, implorîndu-l din priviri pe arbitrul Arthur Donovan, același om care cu un an în urmă îl încoronase campion mondial, să întrerupă meciul. Acesta socotea, însă, că uriașul nu

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XXXI)

și-a spus încă ultimul cuvînt și lăsa lupta să continue. În rundul zece Primo a fost la un pas de k.o., dar l-a salvat gongul. După ce a fost din nou la podea și în repriza a unsprezecea, Carnera, ieșit parcă dintr-o baie de sînge, l-a implorat pe arbitrul Donovan să întrerupă meciul. Totul era iremediabil pierdut pentru pugilistul italian. Noul campion mondial al «greilor» era Max Baer. Primo Carnera pierduse coroana. În schimb, el va găsi în vestiar bursa pentru acest meci: 150 000 de dolari.

DIN NOU ACASĂ

Se părea că gigantul italian este un om bogat. În ultimii ani el cîștigase pe ring peste 3 milioane de dolari. Dar fiscul, managerii și organizatorii au avut grijă să nu-i lase prea mulți dintre ei. Peste numai patru ani de la pierderea titlului mondial, Carnera era ruinat.

După înfrîngerea suferită la 25 iunie 1935 în fața lui Joe Louis (k.o. în rundul șase), Primo Carnera decade tot mai mult, părăsind elita boxului mondial. Loviturile de grație i le dă în anul 1936 americanul Leroy Haynes, care îl învinge pe pugilistul italian de două ori prin k.o. Ajuns un boxer de duzină, Carnera boxează pentru ultima dată înainte de război la 13 decembrie 1937, la Budapesta, unde knockoutează un necunoscut, Josef Zupan.

Învins și din nou sărac, Primo se întoarce acasă, la Sequals, printre ai săi. După război, însă, în 1945, fostul campion mondial își încearcă din nou norocul pe ring. Dar vremurile bune au trecut pentru totdeauna. Rezistența gigantului la lovituri nu mai este aceeași ca în tinerețe și Primo pierde prin k.o. în lupta cu Luigi Musina, disputată la Milano. Nevoia de bani îl obligă să rămînă, totuși, între corzi. Dar nu ca boxer, ci ca luptător de catch. În această nouă postură, Primo Carnera începe să colinde din nou lumea. Luptă mai întîi în Europa, apoi în Statele Unite, Australia și Africa de Sud. Din banii cîștigați acum și economisiți cu grijă, el avînd experiența milioanei evaporate în perioada de glorie, Carnera își deschide un restaurant în localitatea Glendale, din California, unde se stabilește

Marcel Cerdan jr., fiul regretatului campion mondial decedat într-un tragic accident de avion, nu se mai bucură de simpatie în rândurile amatorilor de spectacole pugilistice de la «Palais des sports» din Paris. Spectatorii sînt nemulțumiți de faptul că managerul lui Cerdan jr., Philippe Filippi, nu-i programează elevului său și meciuri cu adversari redutabili. Ei s-au săturat să-l tot vadă, de ani de zile, pe Cer-

NEMULȚUMIREA SUPORTERILOR

dan luptînd cu boxeri modeste.

Îi puteți vedea pe Marcel Cerdan jr. și pe managerul său înconjurați de spectatori nemulțumiți (foto 1), care numai datorită intervenției poliției nu au provocat un mare scandal, după meciul cîștigat de Cerdan prin k.o. în fața cvasi-necunoscutului pugilist portorican Pablo Lopez (foto 2).

Acum, Marcel își pregătește valizele pentru un turneu în S.U.A. Gurile rele spun că antrenorul său are grijă ca Cerdan să se bată tot cu oameni de mîna a doua, pentru a nu-și... și fona palmaresul.

POSTA
Redacției

IOSIF TURCU — Vărădia de Mureș. Fotbalistului dumneavoastră preferat, Dan Coe, îi puteți scrie fie pe adresa de acasă (Bd. 1 Mai nr. 339, Bl. 15, Scara D), fie pe adresa clubului Rapid (Calea Giulești nr. 10).

VALENTIN PINTICAN — Rîșnov. Boxerul american Jack Dempsey, pe numele său adevărat William Harrison Dempsey, s-a născut la 24 iunie 1895. A cucerit titlul de campion mondial la toate categoriile la 4 iulie 1919, învingîndu-l pe Jess Willard (k.o.3) și l-a pierdut la 23 septembrie 1926 în fața lui Gene Tunney, care a cîștigat la puncte după zece reprize.

SANDU PORUMBARU — Timișoara. Iată sportivii care au cucerit medalii de aur la săritura în înălțime la ultimele cinci ediții ale Jocurilor Olimpice: 1952 — Walter Davis (S.U.A.) 2,04 m; 1956 — Charles Dumas (S.U.A.) 2,12 m; 1960 — Robert Šavljakadze (U.R.S.S.) 2,16 m; 1964 — Valeri Brumel (U.R.S.S.) 2,18 m; 1968 — Richard Fosbury (S.U.A.) 2,24 m.

RĂDUCU CONSTANTIN — Ploiești. 1) Dacă considerați că sînteți un «talent cum nu s-a mai văzut de ani de zile», adresați-vă (de urgență) antrenorului fotbalistilor din orașul dumneavoastră, prof. Constantin Cernăianu. Îl găsiți la clubul Petrolul, str. Stadionului nr. 26. 2) Culorile tradiționale ale fotbalistilor de la Steagul roșu Brașov sînt galben-negru.

ALUNĂ DIAMANDI — Cluj. Dacă cronicarii de fotbal au voie să joace la Pronosport? Bineînțeles că da. De jucat e ușor, de cîștigat însă... Pînă în prezent nu cunoaștem nici un cronicar de fotbal care să fi obținut un premiu mare la Pronosport. Așa că nu vă grăbiți să ne cereți nouă pronosticuri... sigure. Căutăm și noi.

PETRE ANGHELIU — Dorohoi. Cit timp trebuie să faci antrenamente pentru a deveni un bun fotbalist? Nu vă putem da un răspuns precis. Pelé, de exemplu, este socotit de toată lumea un fotbalist excepțional. În ciuda acestui fapt, se pregătește în fiecare zi, socotind că mai are încă multe de învățat...

ALEXANDRU BOTEZAN — Craiova. Atleta Viorica Viscopoleanu s-a născut la 8 august 1939. Este înaltă de 1,64 m și cîntărește în jur de 49 kg. Activitatea sportivă a început-o la vîrsta de 17 ani cu antrenorul Ion Vintilă.

IOAN IEREMIA — Livada. Niciodată nu veți ajunge un bun portar de fotbal, dacă vă veți rezuma numai la «studii teoretice despre jocul portarului». Principalul este să jucați cit mai mult și să învățați (PRACTIC) să apărați. Noi vă dorim cit mai puține goluri în poartă și cit mai multe note bune la școală.

ISTVAN LORINCZ — Republica Populară Ungară, Puztaszentlászló, Zala megye. Dorește să facă schimb de insigne sportive, literatură de specialitate și alte materiale în legătură cu sportul românesc. Amatorii îi pot scrie pe adresa de mai sus în limbile maghiară sau germană.

Același lucru îl dorește și **ARPAD TELEKY**, din Cluj, strada Iasomei nr. 18.

ERICA STOENESCU — Iași. În numărul precedent al revistei noastre am afirmat că sînteți căsătorită și aveți o fetiță. În scrisoarea pe care ne-ați trimis-o ne atrageți atenția că sîntem greșit informați. Facem cuvenita rectificare și vă cerem scuze.

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XXXI)

împreună cu soția sa, Pina. Dar Primo nu va putea trăi liniștit nici acum, la bătrînețe. O boală necruțătoare îi va chinui corpul ruinat fizicește, grăbindu-i sfîrșitul. Presimțind acest lucru, fostul campion mondial dorește tot mai mult să se întoarcă acasă, în Italia.

În luna mai 1967 o veste s-a răspîndit ca fulgerul, mai întîi la Roma și apoi în întreaga țară: Primo Carnera părăsește America și se întoarce acasă, la Sequals!

La 18 mai, în gara Casarsa, care se află la aproape 30 km. de Sequals, sute de oameni îl așteptau pe fostul campion mondial. Se agitau drapele, se pregăteau flori, fanfara cînta. Dar cînd trenul local a oprit în micuța gară și cînd Primo a apărut în ușa vagonului, entuziasmul s-a topit ca prin farmec, făcînd loc unei tăceri pline de tristețe. În locul «Colosului», al «Gigantului», al «Muntelui care merge», al «Omului cu forță legendară», al campionului care avea peste doi metri înălțime și mai mult de 120 kg., a coborît din tren un bătrîn slab, cu ochii în fundul capului, palid și cu picioarele tremurînde. La 60 de ani, bolnav grav de ciroză hepatică și diabet, Carnera nici nu mai putea merge singur...

Nici nu trecuse o oră de cînd ajunsese acasă, la Sequals, și cîteva mii de italieni din sat și din împrejurimi s-au strîns în fața casei lui, pentru a-l saluta pe celebrul lor compatriot întors din America. Susținut de alții doi campioni mondiali de box, Duilio Loi și Nino Benvenuti, Carnera a apărut în balcon, dar nu a avut putere să le spună măcar cîteva cuvinte de mulțumire consătenilor săi pentru manifestația de simpatie pe care i-o făcuseră. I-a privit trist și le-a făcut doar un semn cu mîna.

29 iunie 1967. În ziua aceea se împlineau 34 de ani de cînd Primo Carnera triumfase pe ringul de la Long Island în fața americanului Jack Sharkey, cucerind titlul de campion al lumii. Cîteva tineri din sat s-au îndreptat spre casa unde locuia acum bătrînul Primo, pentru a-l felicita și a-i aminti de zilele glorioase. Dar florile aduse pentru o frumoasă aniversare au fost puse pînă la urmă lingă corpul neînsușit al fostului campion. Primo Carnera murise chiar în după-amiaza aceea...

(Va urma)

ȘARJE PUGILISTICE de Sandu Viorel

UN PODIUM PARADOXAL

Derbiul ... ploieștean RAPID—UTA a marcat «renașterea» arădenilor. În fotografie, excelentul DOMIDE, în duel cu DAN.

Iată, deci, că acum, după disputarea a 2/3 din campionat, pe podium se află exact echipele învinse net, anul trecut, în «cupele» europene. Poziția primilor trei este cel puțin paradoxală.

Să fie, într-adevăr, vorba despre o superficială angajare a acestor trei echipe (Steaua — într-o măsură mai mică) în marile competiții europene?

Să fi fost atât de eficace interdicția aplicată de F.R.F. primelor echipe în stimularea activității lor din campionatul în curs de desfășurare?

Sau poate că e vorba de confirmarea decalajului care există între echipa națională și echipele noastre de club?

Cert este că în frunte se află — la ora la care scriu aceste rânduri — trei echipe surclasate în cupele europene.

De ce oare?

Nu este exclusă o anumită mobilizare a echipelor în cauză, fie și în urma sancțiunii date de F.R.F. pentru acele 0—8 și 1—4.

Pe de altă parte, însă, se constată o egalizare a raporturilor de forță între echipele noastre. Într-adevăr, presupunând că Rapid ar fi pierdut meciul de la Brașov, ceea ce ar fi fost aproape normal — judecând după desfășurarea meciului — «nenumărate» echipe s-ar fi aflat pe parate doar de patru puncte, ceea ce ar fi constituit oglinda unei egalizări.

Ce concluzii am putea trage?

În primul rând e limpede că astăzi nu mai avem echipe care să se detașeze. Astăzi, Dinamo și Rapid se detașează numai prin performanțele de care se bucură în ochii comisiei de selecție. Această detașare este urmarea principiului dezlegării, care, disciplinând transferările, nu mai permite constituirea unor super-cluburi, de genul Juventus, Steaua Roșie sau Saint-Etienne. E oare bine? E oare rău?

În aceste condiții, prezența «celor trei» în fruntea clasamentului nu se pare aproape normală.

1. RAPID este clubul cu o «grădiniță proprie» reală. (Dinamo și Steaua, în aceeași situație, dar plătește tributul de onoare al efortului față de echipa națională, tribut care va fi preluat, se pare, și de Rapid după ultimele evoluții).

2. UTA este un exemplu de sobrietate, izbutind, ca și până acum, să obțină rezultate superioare valorii lotului său.

3. STEAUA, în sfârșit, a făcut o cotitură în alitudinea față de tine și față de noi, pe care, acum, îl crește cu răbdare. Dacă mai adăugăm plus de disciplină al echipei militare, ne dăm seama că prezența «trio» în fruntea clasamentului nu e o pură întâmplare.

În rest echipele noastre navighează în funcție de vântul favorabil sau nefavorabil pe care îl au în față. O notă bună pentru Petrolul Ploiești pare să fi ieșit «curat» din campania pentru întinerirea echipei.

*

Am vorbit despre «trio»-ul de pe podium. Cred că e momentul să discutăm acum, după consumarea a 2/3 din campionat, să se ia în discuție și problema pe care cele două echipe o au în ceea ce privește participarea în competițiile internaționale. (Facem această propunere și pentru a păstra puritatea campionatului. Lupta pentru titlu trebuie să fie gajată la maximum).

Campionatul se întrerupe peste o săptămână. Nu este exclus ca în zilele următoare să rămână aceeași chiar și după Mondialul '70...

N-ar fi exclus, de altfel, ca aceste trei echipe să-și păstreze locurile în frunte și după terminarea campionatului. Dar nu e bine să amânăm... Indiferent de locuri, ar fi frumos ca această ultimă treime să aibă proscrisi, mai ales când acești proscrisi au demonstrat, prin mulțimea golurilor marcate, eficacitatea unei măsuri care, de-acum încolo, ar putea să aibă efect contrar.

Ioan CHIRIAC

ILUZIE OPTICĂ ?

Oricât s-ar părea de ciudat, aceasta este o iluzie optică. Poarta din dreapta este Răducanu în poziția de gardian și se află în terenul albastru al ploieștenilor (U.T.A.—Rapid 2—1). Iată, mai exact, dincolo de linia de centru, așa cum nu se vede în fotografie, că Răducanu demonstrează foarte bine forma fizică și grafia lui Paul Romanșan.

Fanteziile lui Răducanu, chiar dacă sînt uneori gustate de public, trebuie temperate. În orice caz, este surprinzătoare lipsa de autoritate a conducerii tehnice și a antrenorilor. Dacă nu sînt nicidecum rapidești, care a toleranță față de golanii din golaneria la Ploiești, recitalul de goluri al lui Răducanu, sîndat cu un gol în poarta Rapidului.

Pentru Guadalajara mai multă condiție fizică și mai mult curaj în atac

MO—STEAGUL ROȘU 1—0. Lucescu, abia refăcut după accidentul din meciul cu «U», își ardoare șansa în fața lui Jenei și Olteanu.

MO—STEAGUL ROȘU — Dumitrache (îșnește prin plasa apărării «stegarilor», dar...

MARGEȘUL 2—0. Peronescu, în plin atac, a trecut cu ușurință de Ivan II (Foto: Aurel Dula).

Helmuth Schön, celebrul antrenor al echipei vest-germane, îmi promisese «câteva minute după meci» pentru revista SPORT. M-am prezentat, deci, în fața vestiarului. L-am văzut ieșind. M-a recunoscut. Am simțit, însă, imediat că «are probleme». În fond, un 1—1 cu România, acasă — cum gîndesc suporterii vest-germani — nu e un mare motiv de bucurie.

L-am regăsit peste o jumătate de oră, la hotelul Schlossgarten. Deși părea, încă, afectat, s-a ținut de cuvînt:

Rep.: V-a plăcut echipa României?

Schön: Trebuie să vă mărturisesc că mi-a plăcut, deși, în situația în care se află echipa mea, aș fi preferat să nu-mi... placă.

Rep.: Ce anume v-a atras atenția?

Schön: În primul rînd, mi-a plăcut că nu s-a pierdut de loc cu firea atunci cînd jucătorii mei au încercat să ia cu asalt poarta românilor, în prima parte a meciului. Și, legat de aceasta, m-a impresionat faptul că a găsit soluții calme pentru a ieși din apărare în atac, prin pase inteligente. Apreciez acest lucru în primul rînd pentru motivul că la echipa noastră cuvîntul de ordine a fost **pressing pe tot terenul**. Această manieră de joc a echipei românești a tocat oarecum elanul și nervii jucătorilor mei, care n-au mai găsit soluții în partea a doua.

Rep.: Ce i-ați recomanda echipei române sau ce le-ați recomanda jucătorilor noștri?

Schön: Echipei n-aș avea ce să-i recomand. Mi se pare o formație forte și omogenă. În schimb, jucătorilor mi-aș permite să le fac o recomandare. Și fac asta pentru că simt în ei calități deosebite. Sînt convins că o mai bună condiție fizică le-ar pune în valoare toate calitățile. Cu asemenea calități, plus o condiție fizică la nivel internațional, jucătorii dv. ar crea mult mai mult, eliminînd așa-zisele momente de temporizare. De asemenea, tot în legătură cu aceste calități, mi se pare cel mai firesc lucru să cutezați mai mult în atac. O echipă care știe să creeze momente ofensive ca acelea din jocul de astă seară este aproape obligată să atace mai mult. În concluzie, **PENTRU GUADALAJARA, MAI MULTĂ (MULT MAI MULTĂ) CONDIȚIE FIZICĂ ȘI CURAJ ÎN ATAC.**

Rep.: Ce perspective întrevedeți echipei noastre în Mexic?

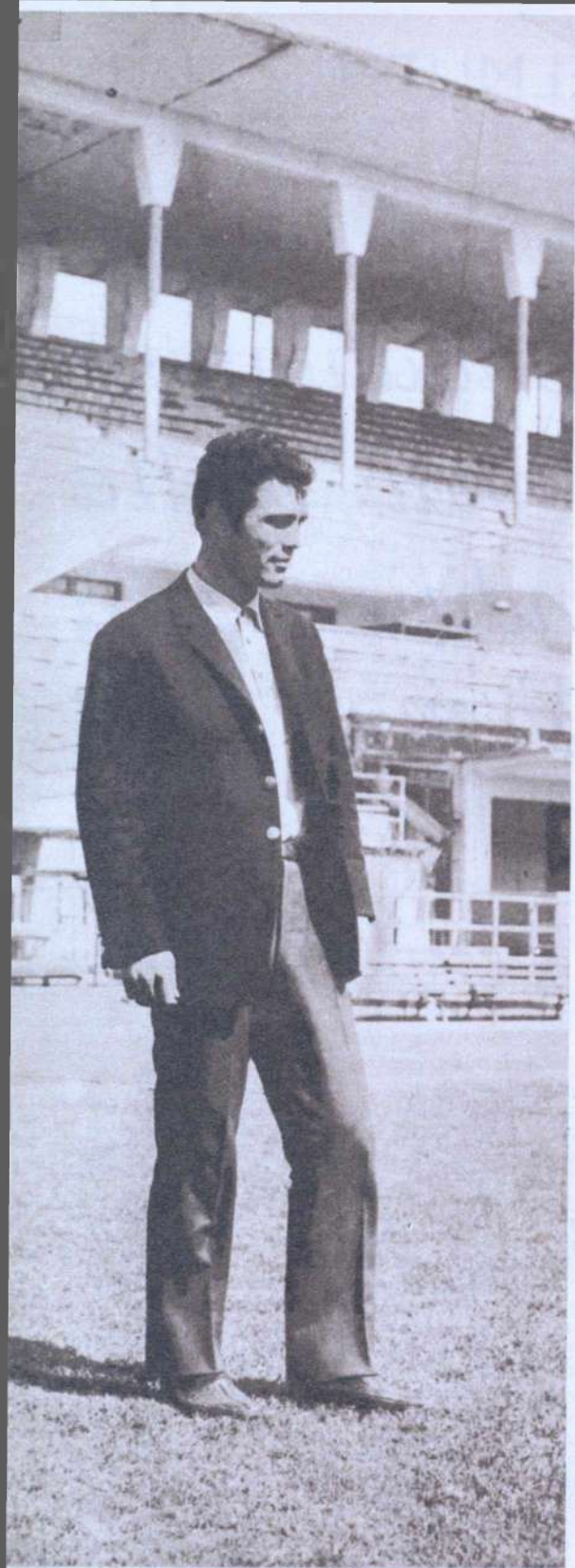
Schön: Vă rog să mă credeți că nu pot vorbi de perspective nici măcar în cazul echipei mele, care are o serie mult mai ușoară în Mexic.

...I-am mulțumit antrenorului vest-german, pentru amabilitatea cu care mi-a răspuns. Am simțit, însă, că această amabilitate aparținea mai mult omului de lume Schön. Într-adevăr, Helmuth Schön era abătut în seara de miercuri, la Schlossgarten. La urma urmei, Schön știe bine că e foarte greu să ții pasul legendarului Sepp Herberger în inimile suporterilor fotbalului vest-german.

*foto-
reportajul
nostru
fotbalistic*

MOCANU

fișă biografică

MIHAI MOCANU, pe stadionul care l-a consacrat. Stadionul lui PAHONȚU, DRIDEA, TABARCEA și MIHAI IONESCU.

MOCANU, în plin efort. Startul lansat al fundașului amintește calitățile fostului extrem.

Micuța campionă Alina Mocanu beneficiază de asistența tehnică a părinților săi.

Foto: Paul ROMOȘAN

- 1942 24 aprilie. Se naște, la Constanța, Mihai Mocanu, viitor fundas stînga al echipei naționale de fotbal a României.
- 1949 Primele jocuri de fotbal, neorganizate — bineînțeles — în cartierul Filimon Sirbu.
- 1952 «Piticul» Mihai Mocanu este legitimat la Locomotiva Constanța. Primul antrenor: Gică Ionescu. În cadrul echipei de pitici, Mihai Mocanu joacă 3 ani.
- 1956 Se înscrie la Școala profesională de ucenici — energie electrică din Cîmpina. În același timp, joacă în cadrul echipei Rafinăria 4 Cîmpina, ca extrem stînga.
- 1959 Odată cu absolvirea școlii, revine la Constanța, fiind legitimat (totodată) ca fotbalist, la Electrica Constanța. La această echipă, joacă timp de 6 luni, în campionatul regional.
- 1960 Îmbracă tricoul «Santierului naval Constanța», unde evoluează alături de Tatomir, Vultur, Sever.
- 1962 Odată cu intrarea în Școala de maîstri din Făgăraș, joacă la Chimia, sub conducerea antrenorului Lengheriu.
- 1963 Este legitimat la Petrolul Ploiești.
- 1965 Mocanu joacă pentru prima oară fundas stînga, la Pitesti, unde Petrolul cîștigă cu 4—1.
- 1966 Mihai Mocanu cucerește tricoul de campion republican în cadrul echipei Petrolul, jucînd toate cele 26 de meciuri ale campionatului. Îmbracă tricoul reprezentativei Bucureștiului în meciul cu Budapesta, cîștigat cu 2—1, pe stadionul «23 August». Debutează oficial în echipa națională, la Ludwigshaffen: 0—1 cu R.F. a Germaniei.
- 1967 La 27 aprilie se naște fetița internaționalului, Alina Mocanu.
- 1968 Joacă primele două meciuri din cadrul preliminariilor campionatului mondial, cu Portugalia la Lisabona și cu Elveția la București.
- 1969 După o pauză de aproape un an, Mihai Mocanu reintră în meciul cu Iugoslavia (1—1, la Belgrad). Cu acest prilej, Mocanu realizează performanța de a juca bine la numai 3 luni după operația de menisc.
- 1970 La Lima, în Peru, Mihai Mocanu îmbracă pentru a 22-a oară tricoul de internațional, în meciul cu Peru (1—1). După consumarea turneului sud-american, Mocanu este considerat a fi fost unul dintre cei mai buni jucători români ai turneului. În momentul de față, internaționalul petrolist este bine plasat în duelul său sportiv cu Deleanu, pentru tricoul nr. 4 al echipei naționale.

BELGIA

Va fi MEXICUL un paradis pentru „Diavolii roșii“?

Cealaltă extremă (posibilă) — PUIS — om de mijlocul terenului, «cărăuș», «mașină de pase»... Joc excelent cu ambele picioare, șut violent, ochi...

Deși Belgia, țară harnică și curată teopotrivă, pământ al nesfirșitelor canale și al saboților de lemn, a cunoscut fotbalul printre primele în Europa — clubul cel mai vechi, Antwerp F.C., datează încă din 1880 — totuși jocul cu balonul rotund n-a avut darul să aducă prea multe satisfacții acestui răspinditor al său. Numărul mare de ani, scurs de la înființarea federației belgiene (1875), este cel mai adesea în discordanță cu numărul de... goluri, pe care purtătorii tricourilor purpurii s-au marcat, de-a lungul timpului, în poarta adversarilor lor.

De altfel, cu excepția unui bătrân titlu olimpic (Anvers, 1920) — dobândit la vremea unui fotbal romanțesc și plezivist, jucat cu chiloții pînă

LEON SEMMELING (Standard Liège), o extremă dreapta «clasică», tip Pircălab în zilele lui bune.

istoria unui fotbal cu puține virtuți, cu puține satisfacții, cu puține — greșim oare? — speranțe...

Cînd sorții ultimelor preliminarii au decis ca echipa «diavolilor roșii» să-și dispute locul sub soarele Mexicului în compania Spaniei și Iugoslaviei, specialiștii, aliind pronosticurile lor judecata cea mai lucidă, n-au acordat prea multe șanse belgienilor, în timp ce suporterii, resemnați și netrufași, s-au împăcat cu gîndul că poate altă dată Fortuna se va dovedi mai generoasă.

Dar, se va vedea, s-au înșelat amarnic și unii și ceilalți...

UN «EGAL» LA MADRID, ȘI SÎNTEM CALIFICAȚII!

Cuvintele de mai sus, incredințate în octombrie 1968 de antrenorul secund al reprezentativei belgiene, Labau, confratelui Jacques Lecoq, au sfîrșit cel puțin nedumerire, pentru că, sincer vorbind, nimeni nu credează într-o asemenea posibilitate.

Dar minunea s-a produs... și cu puține zile înainte Anului Nou

1968, «diavolii roșii» au reușit un nesperat 1—1 la Madrid, care, coroborat cu victoriile realizate pe teren propriu — 2—1 cu Spania și 3—0 cu Iugoslavia — a atenuat lovitura aceea mortală din ultimul joc al preliminarilor... Rușinosul 0—4, consemnat la Belgrad, nu mai avea nici o importanță: Belgia se calificase...

Era aceea primă mare satisfacție a antrenorului Raymond Goethals și a elevilor săi, racolați cu precădere de la cele două «primadone» ale campionatului intern care sînt Standard Liège și Anderlecht, prima reprezentată prin Dewalque, Jeck, Thyssen, Van Moer, Semmeling, iar cea de a doua prin Trappeniers, Heylens, Devrindt, Van Himst (căpitanul echipei, cu 52 de selecționări) și Puis...

GOETHALS: «NU SÎNT NEMULȚUMIT DE SORTI!»

La aflarea seriei în care vor juca elevii săi la «mondiale», antrenorul Goethals a declarat revistei «France Football»: «Nu sînt nemulțumit de sorți. Evident, ar fi fost mai bine să nu nimerim în aceeași grupă cu țara organizatoare, ba să mai și jucăm ultimul meci, probabil decisiv, în com-

pania ei. Dar dacă am fi căzut cu Brazilia și Anglia am fi fost oare mai bucuroși?»

S-ar părea, deci, că selecționerul belgian acordă unele șanse echipei care o antrenează, în timp ce cunoscutul confrate Fernand Bouvier, de la «Les Sports» din Bruxelles, socotește că o Belgie pătrunsă în «sferturi» ar reprezenta pentru el o mare surpriză!

Demnă de citat aici este și opinia pertinentei reviste «France Football»: «Mexicanii vor avea dificultăți cu Belgia, o echipă care și-a întărit jocul și a realizat un mare progres pe plan internațional», opinie care reprezintă, după mărturiile colegilor francezi, o «sumă» a punctelor de vedere exprimate de mai mulți ziariști occidentali.

Abținindu-ne de la pronosticuri, să încredințăm hirtiei doar faptul că, după ce au învins Mexicul la Bruxelles cu 2—0, «diavolii roșii» au pierdut în deplasare la limită (0—1), la capătul unui joc echilibrat, în care unicul gol, marcat printr-un șut de la distanță de fundașul Onofré în chiar primul minut al partidei s-a datorat, se pare, mai degrabă întâmplării...

Este aceasta, oare, o dovadă suficientă? Dacă da...

Ovidiu IOANIȚOAIĂ

Heylens interceptează balonul decis, în timp ce iugoslavul Belin caută să evite socul (Iugoslavia — Belgia 4—0).

dincolo de genunchi — și a citorva jucători de mare talent ca Braine, Pavernick sau Lambrechts, selecționați în echipa continentului în epoca ultimului război mondial. Belgia posedă o «carte de onoare» a fotbalului cu file indeobște albe...

Eliminări succesive din preliminariile campionatelor mondiale — la care, prezenți în '34, '38 și '54, n-au reușit să deschidă niciodată lacătul optimilor de finală — sau din diferitele competiții continentale, campionate interne desfășurate nu o dată cu 8 sau 10 echipe invazie de jucători «oriundi» — iată ce a caracterizat, cu fidelitate,

La „CONFECȚIA“

SPORTUL E LA... MODĂ!

...Combinatul de confecții din Capitală. Întreprindere de marcă în țară și peste hotare. Bunului său renume profesional îi este alăturat și cel sportiv. Îl rugăm pe președintele asociației sportive «Confecția», tovarășul Tudor Contu, să ne fie interlocutor...

Rep.: Vă rugăm să ne... divulgați câteva cifre!

T.C.: Mă tem că se vor supăra cei ce nu vor putea face la fel. Totuși, iată-le: 1) peste 10 mii, adică mai mult de jumătate din numărul salariaților, sînt membri ai asociației sportive «Confecția»; 2) de cea mai mare priză se bucură la noi în combinat handbalul, voleiul, fotbalul, tirul, crosurile; 3) din această masă de mii de sportivi anonimi, care își dispută cu toată ambiția înțietatea în cadrul diferitelor campionate între sectoare, pe schimburi, cele mai bune, mai talentate elemente încep să urce treptele măiestriei, ajungînd chiar pînă în loturile naționale.

Rep.: Așadar, la dumneavoastră, distanța dintre anonim și consacrare... nu există! Aveți pepiniera acasă. Ne puteți da câteva nume de consacrați?

T.C.: Da, dar nu de consacrați, ci de... consacrate, pentru că la noi în combinat ponderea o reprezintă elementul feminin — în jur de 90%. Notați-le: Costancina Ilie, Iuliana Nedelcu, Aurelia Constandache, Natalia Matache — componente ale lotului național de handbal; Niculina Mitu, Maria Serediuc, Paula Anghel — componente ale lotului național de handbal — tineret.

Rep.: Realizările dumneavoastră, ale asociației sportive «Confecția» sînt de invidiat, dar și de imitat. Celor care vor să vă imite, le puteți da... rețeta?

T.C.: Să ajungă, prin transpirație și inițiative, prin căutări și entuziasm, să facă și la dinșii acasă ca sportul să fie la... modă. Și cel anonim, și cel de performanță.

H.C.

Imaginile realizate de fotoreporterii noștri, Ion MIHĂICĂ și Paul ROMOȘAN le-am putea intitula: «A venit primăvara» sau «Crosul fetelor de la Confecția»; «Și noi putem ajunge în divizia A» sau «Handbalistele de la sectorul 7»;

BASCHETUL NOSTRU VA IESI DIN ANONIMAT?

- oameni fără invitație
- un duel pe sfârșite
- nume noi, speranțe noi
- câteva promisiuni

Fază din meciul Politehnica București—«U» Cluj: Georgescu și Troacă, de la Politehnica, au sărit să recupereze de sub panou. Ronai (15) încearcă să-și împiedice în timp ce, Demian (4) și Kuhn (13) stau în expectativă.

Baschetul nostru masculin n-a fost niciodată o stea de primă mărime pe firmamentul mondial sau continental. Exceptând de două ori locul 5 la europene (Praga-1957 și Helsinki-1967) el s-a situat mereu prin zona existenței anonime, neglijat în clasamentul «titaniilor» acestui sport, apreciat doar ca element de surpriză (mai ales după înfringerea Jugoslaviei la Helsinki), dar niciodată socotit adversar de temut. După «europenele» din capitala Finlandei (salt de pe locul 13 pe locul 5) sperăm într-o continuă ascensiune. Dar campionatele continentale de la Neapole, de anul trecut, ne-a luat oxigenul necesar zborului spre înalt, trimițându-ne din nou în quasi-anonimatul dinainte de Helsinki.

Așa stind lucrurile, baschetbaliștii noștri nu au emis pretenții pentru o invitație la campionatul mondial care se va desfășura anul acesta, la mijlocul lunii mai, în Jugoslavia. Pentru cea de a VI-a ediție a «mondialelor» au primit o asemenea invitație U.R.S.S. și Jugoslavia (calificate pe primele două locuri la Montevideo, în 1967) și Cehoslovacia—locul III la Neapole. Și polonezii vor rămâne acasă, deși au ocupat locul IV la europenele de anul trecut, darmite noi, care ne aflăm sub stacheta celor mai bune opt echipe din Europa! Baschetbaliștii noștri sînt la această oră niște oameni fără invitație la festivalul celor mai buni din lume. Trist

pentru suporterii baschetului nostru dar deloc curios pentru cei care îi cunosc valoarea.

A nu avea o invitație la «mondialele» din Jugoslavia nu înseamnă a demobiliza ci, mai degrabă, situația ne oferă prilejul unei meditații asupra viitorului baschetului nostru. Întrebări firești: «Ne vom scâlța și în anii care vin în apa caldă a mediocrității, așteptînd un prilej — ca la Helsinki — în care, încurcînd socotelile celor mai bune echipe din Europa să dăm prilejul să se vorbească și despre noi?» «Sau aruncăm povara relativei neputințe actuale încercînd să facem saltul mult dorit spre locuri fruntașe pe plan continental?»

Se pare că linia aleasă de federația de specialitate vizează tocmai această desprindere de trecut, hotărîrea de a face ca în curînd să ieșim din anonimatul care ne-a împresurat. Iar unele simptome recente ale campionatului național acreditează speranța unei viitoare evoluții spectaculoase a baschetbaliștilor noștri.

Nu spunem un lucru nou afirmînd că rezultatele valoroase pe plan internațional își au seva în nivelul de desfășurare a competițiilor interne. Dar spunem poate ceva nou afirmînd că în baschetul nostru a început să bată un vînt înnoitor, un suflu de natură

să genereze optimism. Evident, nu-i cazul să ne bucurăm prea devreme... Dar unele aspecte trebuie relevate.

În primul rînd, se pare că a venit vremea ca duelul Steaua—Dinamo să nu mai reprezinte singurul lucru demn de văzut în campionatul intern. Asaltul unor echipe studențești — Universitatea Timișoara, Universitatea Cluj — spre locurile din fruntea clasamentului diviziei A și jocurile lor de la egal la egal cu cele două «abonate» la titlu ne fac să sperăm că, în sfîrșit, campionatul nostru a primit o infuzie de spectaculozitate, generatoare de interes pentru marea public, că soarta echipei campioane nu va fi determinată doar de jocurile Steaua—Dinamo, celelalte echipe făcînd figurație, precum corul antic, și venînd la București doar pentru a ceda, cu acte în regulă, punctele puse în joc.

În al doilea rînd, se pare că a venit vremea să auzim de tot mai multe nume noi, de baschetbaliști talentați, capabili și dornici să preia stafeta de la Albu și Nosievici. În campionatul nostru a s-a vorbit cu justificată speranță despre Dan Georgescu și Vasile Popa (Politehnica București), Gh. Cîmpeanu (U-Timișoara), Dorin Dumitru și Nicolae Pîrșu (I.E.F.S.), Dan Niculescu (Liceul 35) sau Gh. Oțeleac (Steaua), predestinați în concepția noastră, a spectatorilor de rînd, să dea baschetului forța ascensională mult dorită.

Inseamnă, oare, că naționala se va lipsi de aportul lui Albu sau Nosievici?

— Evident, nu! Ne-a răspuns antrenorul federal, prof. Alexandru Popescu. Compoziția tinerească a lotului național nu exclude folosirea jucătorilor de valoare care, aparent, sînt pe cale să depună armele. Experiența și valoarea lor îi pot face oricînd utilizabili...

În al treilea rînd, se pare că a venit vremea să se joace și la noi un baschet modern, mai dinamic, folosindu-se mai pe larg formele de apărare agresivă. Și în tactică se simte un suflu înnoitor. Din păcate, toate acestea sînt în stadiul incipient. Dacă mugurii «noului» vor genera plante viguroase — asta ne va răspunde viitorul.

Am enumerat mai sus trei factori care ne dau speranțe într-o ieșire din anonimat a baschetului nostru. Și i-am enumerat acum, cînd pe adresa federației nu a sosit nici o invitație pentru «mondialele» din Jugoslavia. Sîntem fără invitație, dar în baschetul nostru bate un suflu nou. Și, de ce să nu sperăm că o asemenea invitație va sosi, totuși, la viitoarele mondiale?

Sever NORAN

Time-out în meciul «U» Timișoara-ICHF: Lup, Leonte, Ionescu, Viciu și Gh. Cîmpeanu ascultă observațiile antrenorului L. Bahner.

CURSELE PRIMĂVERII

Petele albe de zăpadă au dispărut sub explozia covorului de iarbă al primăverii. Sportivii, în primul rând, s-au bucurat de posibilitatea întrecerilor în aer liber. Marile competiții sînt așteptate cu interes, pregătirile desfășurîndu-se acum cu febrilitate.

Iată-l pe excelentul pentatlonist maghiar Balczó, campion mondial, antrenîndu-se pentru marile confruntări ale sezonului — 1970.

SCHIMB DE ȘTAFETĂ

Un gest cu valoare de simbol: celebrul Anatoli Firsov, căpitanul reprezentativei de hochei a Uniunii Sovietice, campioană mondială, îl felicită pe tînărul Valodea Zotov, căpitanul echipei de juniori Burevestnik, cu prilejul victoriei în competiția «Pucul de aur», întrecere rezervată echipelor de copii din U.R.S.S. Poate că peste cîțiva ani căpitanul reprezentativei sovietice de hochei se va numi Valodea Zotov...

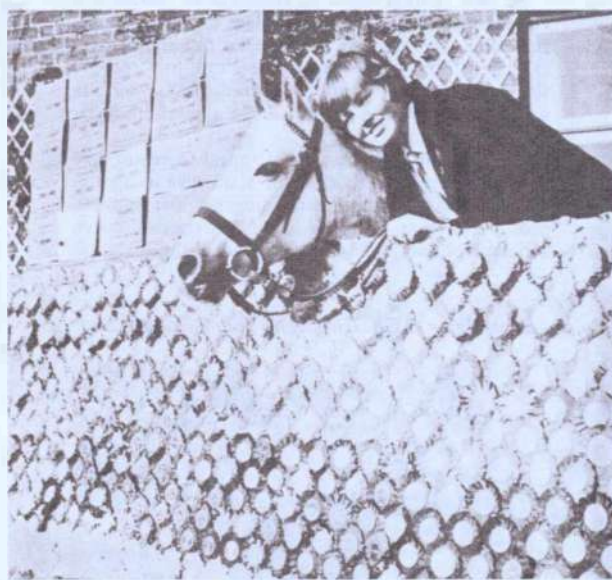
COPIE FIDELĂ

În anul 1951 am aplaudat-o pe grațioasa patinatoare cehoslovacă Dagmar Lerchova care, la campionatele mondiale universitare de iarnă, desfășurate la Poiana Brașov, a cucerit titlul suprem. După aproape 20 de ani, am avut ocazia să urmărim «valsînd» pe gheață, cu prilejul concursului internațional de patinaj artistic disputat la București, o copie fidelă a ex-campioanei mondiale universitare din anul 1951. Este vorba de Liliana Rehakova (11 ani), fetița profesoarei Dagmar Lerchova-Rehakova. Pe fosta și pe actuala patinatoare le puteți vedea în fotografia alăturată.

PENTRU J.O. DIN 1972

Printre boxerii care vor reprezenta Cuba la viitoarele Jocuri Olimpice, se va număra, probabil, și Rolando Garbey, pe care îl vedeți în imagine. El s-a impus nu numai printre pugiliștii din țara sa, ci și printre boxerii care au participat recent la Jocurile Americii Centrale, unde a cucerit medalia de aur.

DOI PRIETENI

Joy Norman este o elevă bine cunoscută în localitatea engleză Norton Canon și, după cum se vede, nu numai acolo. La vîrsta de 8 ani ea a început să participe la întrecerile de călărie, reușind pînă acum (are 17 ani) să cucerească 54 de trofee. Caii cu care a alergat ea au fost și ei răsplătiți cu 500 de «rozete». Iată-o pe Joy, împreună cu partenerul favorit, calul Pam, pe care l-a antrenat singură și cu care a cîștigat marea majoritate a întrecerilor.

DICTIONAR
SPORTIV

Definiții
grafice
de
ANDRO

O. 1976 N DISPUTĂ

Deși mai sînt aproape
ani pînă la Jocurile
Olimpice din 1972, pu-
mari orașe ale lumii
și dispută dreptul de
găzdui Jocurile din
1976. Este vorba de ora-
șele Moscova, Los An-
geles, Montreal și Flo-
rența, ai căror repre-
zentanți s-au întîlnit nu
de mult la München.
Hotărîre definitivă se
ia în luna mai, la
Amsterdam. Specialiștii
consideră că cele mai
bune șanse de a orga-
niza J.O. din 1976 le au
orașele Los Angeles și
Moscova. În imagine, re-
prezentanții orașelor
posibile gazde ale J.O.
din 1976: De la stînga
la dreapta, sus: Kon-
stantin Andrianov (Mos-
cova), Jean Drapeau
(Montreal). Jos: John
Kilroy (Los Angeles)
Giancarlo Giannozze
(Florența).

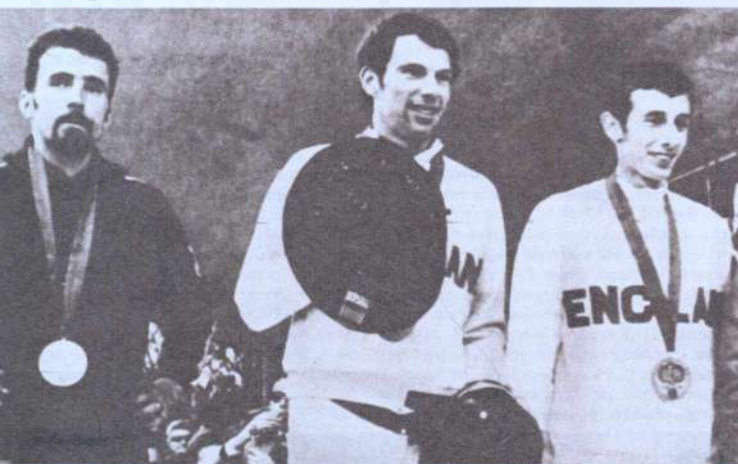

ZÎMBETE PENTRU ÎNVIĞĂTORI

Deși nu au concurat în nici o probă a «mondialelor» de schi, care au avut loc nu de mult în R.S. Cehoslovacă, aceste trei reprezentante ale sexului frumos din țara gazdă nu au lipsit de la nici una dintre festivitățile de premiere a campionilor, devenind autentice... vedete pentru fotoreporterii. Cele trei tinere îmbrăcate cu frumoase costume naționale au avut plăcuta misiune de a aduce în fața podiumurilor de premiere medaliile învingătorilor și — după cum se poate vedea — zîmbete în-
cîntătoare.

ROELANTS - LOCUL II !

Ne-am obișnuit să-l vedem pe atletul belgian Gaston Roelants pe prima treaptă a podiumului, aproape după toate cursele la care el a participat. Iată-l acum pe locul secund, învins recent la crosul de la Vichy de către englezul Mike Tagg (în centru). Pe locul trei (dreapta), un alt alergător englez, Trevor Wright.

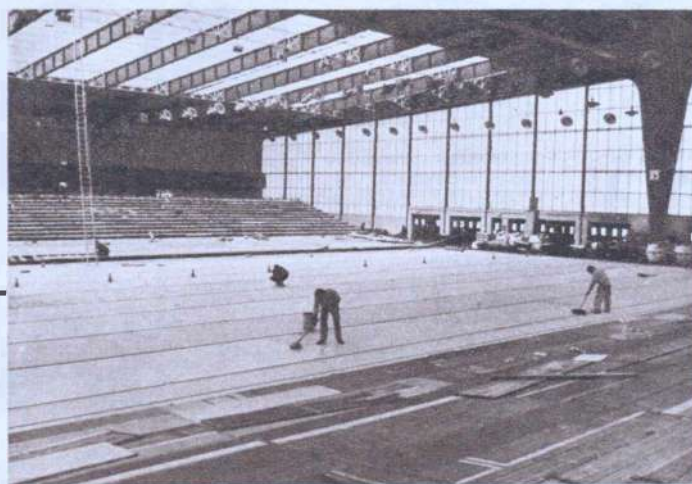

ABANDON FORTUIT

Schioara elvețiană Anneröslî Zryd, campioană mondială la coborîre, nu a putut onora așteptările suporturilor ei și la întrecerile din cadrul săptămîinii internaționale de schi, care au avut loc nu de mult în Alpii cantonului Vaud. Pornită în cursă, campioana mondială s-a accidentat la genunchiul stîng, fiind obligată să părăsească întrecerea pe săniuța accidentaților... Din fericire, accidentul nu a fost grav și Anneröslî și-a putut relua activitatea sportivă.

RECUNOAȘTEȚI SALA ?

Telespectatorii care au urmărit pe micul ecran finala Campionatului mondial de handbal recunosc (poate) cadrul în care a avut loc palpitanta întîlnire dintre reprezentativele României și R.D. Germane: Palatul handbalului din Paris. După marea bătălie a handbalului, frumoasei și încăpătoare săli de sport pariziene i se fac cîteva retușuri. Cea mai mare atenție i se acordă podelei de tartan, pe care sportivii se simt, cum au mărturisit handbaliștii, minunat.

„REGELE ALPINIȘTILOR“

În această imagine îl puteți vedea, în rîndul de sus ultimul din dreapta, pe «regele alpiștilor», cum a fost denumit șerpașul Tensing, unul dintre primii sportivi care au reușit să atingă vîrfurile Everest.
Fotografia acestui grup de alpiști japonezi, cărora i s-a alăturat și germanul Toni Hiebeler (ultimul din dreapta în rîndul de jos), a fost făcută în Elveția pe vîrfurile Schilthorn la o altitudine de 2974 m.

Caricaturistul Octavian COVACI vă oferă prilejul să vă verificați perspicacitatea, descoperind cele opt greșeli comise de el intenționat cînd a copiat desenul din stînga.

PASIUNEA SUPORTERULUI

Pasiunea suporterului sportiv de pe toate meridianele este fără margini. Se cunosc numeroase întîmplări în care această pasiune a fost demonstrată în fel și chip. În imaginea din stînga noi vă oferim una dintre cele mai «nevinovate» mărturii a dragostei pentru sportivul favorit: după cîștigarea unei etape în cursa ciclistă Paris-Nisa, olandezul Leo Duynam a fost... smuls de pe bicicletă și purtat în spate de către unul dintre simpatizanții săi.

PERFORMERUL EDIȚIEI JUBILIARE

Performerul ediției jubiliare a campionatelor internaționale de natație ale României a fost declarat, în unanimitate, Marian Slavic. L-au impus cele patru titluri de campion internațional (100, 200, 400 m liber și 200 m mixt), ca și noile recorduri: 2:02,8 și 4:25,5, realizate de el în probele de 200 și respectiv 400 m liber. Pentru succesul său îl felicităm pe Slavic și-i felicităm totodată și pe constructorii noii baze sportive, splendidul bazin olimpic, acoperit (din incinta Complexului sportiv «23 August»), inaugurat cu prilejul «Internaționalelor» de natație ale României.

ACESTA NU E HANDBAL !

Prima întâlnire din cadrul semifinalelor C.C.E. la handbal dintre Steaua și V.F.L. Gummersbach, încheiată cu victoria românilor (16-13), ne-a prilejuit o tristă constatare. Handbalul încetează să mai fie un joc sportiv atunci când violența joacă primul rol, atunci când tehnica și «fair-play»-ul sînt complet date uitării. Handbaliștii din R.F.G., inițiatorii acestei maniere total nesportive, au abordat meciul din sala Floreasca în stilul anticilor gladiatori avînd un singur scop: doborîrea adversarilor la pămînt, lovirea lor. În aceste condiții partida s-a transformat într-un meci de catch colectiv, la care a contribuit din plin și brigada de arbitri cehoslovaci care a permis jocul dur. Returul acestei partide se va disputa marți 14 aprilie, la Dortmund. E greu de presupus că Steaua, o echipă de handbaliști, va putea face față la un nou... turnir.

În imagine: O directă de stînga și un croșeu de dreapta plasate de J. Brandt în pieptul lui Gruia îl împiedică pe acesta să tragă eficace.

PENTRU A 8-a OARĂ CAMPIONI MONDIALI

În cazul în care echipa Suediei ar fi repetat performanța din primul tur al C.M. de hochei, grupa A, cînd a învins în mod surprinzător (4-2), dar pe deplin meritat, formația U.R.S.S., hocheiștii țării gazdă ar fi intrerupt șirul victoriilor repetate a celor cărora li s-a dus fama de «invincibili» în jocul cu crosa și pucul. Dar, «minunea» nu s-a mai repetat și deținătorii titlului mondial și-au trecut în palmaresul lor cea de a 8-a victorie consecutivă în acest Campionat mondial, atît de disputat. În ilustrația de sus prezentăm un aspect din cel de-al doilea joc U.R.S.S.-Suedia, încheiat cu rezultatul de 3-1. În fotografie, golul al treilea.

Antronorul Tarasov (pe care-l puteți vedea în mijlocul echipei campioane mondiale în fotografia de jos) are meritul de a fi lansat pe gheață, și la această ultimă ediție a C.M. de hochei, un ansamblu de jucători cu o tehnică desăvîrșită, cu un moral ridicat, care a reușit să acționeze după scheme tactice bine învățate, uneori ingenioase, și mereu de o deosebită eficiență.

MEREU SCHRANZ

Asociația internațională a ziaristilor de schi a decernat distincția «Schiul de aur — 1970» lui Karl Schranz, celebrul campion austriac al munților, omul care cîștigă pentru a treia oară «Cupa Mondială» — trofeu ce se atribuie unui schior pentru ansamblul performanțelor obținute în cursul unui an. Schranz a învins în 1966, 1969 și 1970. Iată-l în fotografie în cadrul de compatriotul Heini Messner (stînga) și francezul Henri Duviillard.

„MECIUL SECOLULUI”

Iată o fază din cea mai formidabilă înclătcare șahistă, denumită pe bună dreptate «meciul secolului»: echipa Uniunii Sovietice contra «Rescul lumii». La masa numărul 1, danezul Bent Larsen (dreapta) îl înfruntă pe campionul lumii, Boris Spasski. Rezultatul general al întrecerii: 20 1/2 — 19 1/2 în favoarea șahiștilor sovietici.

